գօտիեն կախուած էր ոսկեպատեան դաշոյն մը, եւ քովի բարձին վրայ արջառաջիլ մը կար ահարկութիւն աղախնայց եւ ստրկաց, վասնզի այդ դաժան, արհամարհոտ եւ ամբարտաւան աչքերը կը ցցնէին թէ ամենափոքր սխալմունք եւ յանցանք քաւութիւն չէին գտնէր առանց այդ խարազանին հարուածներէն անցնելու:

Ընդարձակ սենեակին մէջ որ այնչափ կանայք եւ աղջկունք կանգնած էին շնչառութեան ձայն անգամ չի կար, թէպէտ երեք-չորս հատը տասը-տասներկու տարու աղջիկներ էին. եւ միայն հանմին շարժմունքին իր բեհեզեայ եւ մետաքսեայ հագուստներուն ձայնը կը լսուէր: Բարկութիւն եւ երկիւղ իւր բնական տգեղ դէմքը աւելի տգեղ կը ցցնէին. եւ անհամբերութիւնն արդէն վերջի սահմանը գտած էր, երբ Հասան պապա ներս մտաւ եւ դռան առջեւ կեցաւ:

— Մօ՛տ եկ, Հասան, գոչից Տիկինը, ո՞վ են, ի՞նչ մարդիկ են այդ աւազակները:

— Տիկին, հայ են, երկուքը իշխանաւոր են, տասնի չափ ալ զինուորք:

— Ի՞նչ խօսեցան, ի՞նչ ըսին. իմ ըսածներ ուս ի՞նչ պատասխան տուին:

— Տիկին, ձեր ըսածները զրուցելու ժամանակ չի տուած՝ այդ գլխաւորներուն մէկ երկայն ահագին մարդ մը՝ սոսկալի ձայնով ինձ հրամայեց, որ մէկ մ՛էլ աչքին չերեւամ, եւ տէրը ուզեց:

— Չի զրուցեցի՞ր թէ այս բերդին տէրը տիկին մ՛է:

— Ոչ, Տիկին, ըսաւ ծերը ահով մէկ-երկու ոտք ետ քաշուելով՝ վասնզի կնոջ աչքերը կատաղի փայլ մը առին եւ ձեռքը արջառաջիլին երկնցաւ:

— Անպիտան ծառայ, այսպէ՞ս իմ հրամաններս կը կատարես. չըսի՞ր այդ անհաւատներուն թէ Տիկինը Մարգարէին ցեղեն կիջնէ եւ ամիրապետին մօտ ազգականն է: